

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 104.464 van 7 maart 2002
in de zaak A. 89.886/VII-20.599**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 21 januari 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 19 december 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 mei 1998 en verklaarde zich op 8 januari 1999 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 30 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 november 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 11 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is.

Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Kinshasa en te behoren tot de gebedsgroep "Eglise d'Evangélisation de Dieu. Omwille van de aanwezigheid in haar gebedsgroep van R. B., zus van de voormalige generaal Baramoto, werden op 13 april 1998, ter gelegenheid van een bijeenkomst in betrokkenes huis, alle leden van haar groep (afdeling 'protocol') opgepakt. Na haar ontsnapping vluchtte ze op 5 mei 1998 naar België, waar ze op 7 mei 1998 een eerste maal asiel aanvroeg. Deze asielaanvraag werd op 23 oktober 1998 door het Commissariaat-generaal afgewezen, waarna betrokkene verzocht werd het grondgebied te verlaten. Hieraan gaf ze echter geen gevolg. Ze verklaart op 11 februari 1999 een brief (dd. 2 februari 1999) te hebben ontvangen van de vervanger van mevrouw B., B. D. L. genaamd, waarin gemeld wordt dat de andere gearresteerden van de gebedsgroep, waaronder mevrouw B.zelf, spoorloos blijven en waarin betrokkene wordt afgeraden naar de Democratische Republiek Congo terug te keren. Op 8 januari 1999 vroeg betrokkene voor een tweede maal het statuut van vluchteling aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes (tweede) asielaanvraag zonder voorwerp is, aangezien ze geen nieuwe elementen naar voor brengt betreffende haar vermeende vrees voor vervolging. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers uitdrukkelijk dat het enige zogenaamde nieuwe element ter ondersteuning van haar huidige (tweede) asielaanvraag, het schrijven van B. D. L. is. Dit schrijven vermeldt echter geen nieuwe feiten, maar verwijst naar de feiten die door betrokkene reeds werden ingeroepen ter gelegenheid van haar eerste asielaanvraag en die bij beslissing van de Commissaris-generaal dd. 23 oktober 1998 kennelijk ongegrond werden beoordeeld. Deze brief is bovendien ondertekend op 2 februari 1999, dit is meer dan drie weken naar haar tweede asielaanvraag op 8 januari 1999!

Voorts is het uitermate bedenkelijk dat zich op de enveloppe waarin deze brief zou verstuurd zijn wel een aanduiding van luchtpost, maar geen postzegels, datumstempel of land van bestemming bevindt. Om deze redenen komt dit schrijven gesolliciteerd en onernstig over.

Tenslotte bevat betrokkene verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft in alle voor de Raad van State hangende zaken afstand te doen van deze "exceptie";

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij nog meent te moeten stellen dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat uit de bespreking (en de weerlegging) van de middelen blijkt dat deze exceptie op zijn minst gezegd ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel aanvoert dat er sprake is van machtoverschrijding en van een appreciatiefout, alsook van een schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven substantiële vormvereisten, van de artikelen 52 en 57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), doordat, in essentie, de commissaris-generaal geen onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag heeft gedaan, maar de asielaanvraag ten gronde heeft onderzocht vermits de authenticiteit van documenten die het asielrelaas van de kandidaat-vluchteling ondersteunen slechts in de behandeling van de zaak ten gronde aan de orde is;

3.2. Overwegende dat artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog

op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van dat artikel zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

3.4. Overwegende dat artikel 57 van de Vreemdelingenwet stelt: “de Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling, die niet gevestigd is in het Rijk en wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 2/bis, het bevel geven om het grondgebied te verlaten”; dat het in casu niet gaat om een intrekking van de hoedanigheid van vluchteling; dat het middel, voor zover het is gesteund op een schending van artikel 57 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag mist;

3.5. Overwegende dat de commissaris-generaal zich in de ontvankelijkheidsfase een juist beeld dient te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat de commissaris-generaal hiertoe alle gegevens die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen onderzoekt, ook de authenticiteit van de aangebrachte documenten; dat de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de brief van 2 februari 1999 “gesolliciteerd en onernstig” is, niet betwist; dat de bewering van de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een appreciatiefout niet kan worden bijgetreden; dat de beslissing van de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.